

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

341. An, & qualis infirmitas requiratur, ut locum habeat regula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

nīs resignantis, improbatā simul censetur & resignatio. Et certē, si in casu hujus regulā sustineretur resignatio, opus esset etiam sustinere ejus effectum, qui est vacatio ex hac causa; sed hoc falsum est, cum regula dicat, vacare per obitum, & impossibile sit, ut dictum aliās, ex eadem persona duas vacationes constituere, cum prima impediatur sequentem. Ita ferē Lott. *loc. cit. à n. 5.*

Questio 341. An, & qualis infirmitas requiratur, ut locum habeat regula?

Respondeo tamē, ut intraret regula hęc, attentis ejus verbis: in infirmitate constitutus: olim ante Clem. VII. requireretur, ut resignans tunc, quando faciebat resignationem, seu pręstabat consensum resignationi, esset actu infirmus, ita ut, si sanus beneficium suum resignasset, & dein ex superveniente vulnere aliove casu, vel etiam infirmitate, intra 20. dies à facta resignatione mortuus fuisset, beneficium non vacasset per obitum, sed per resignationem. Azor. p. 2. l. 7. c. 28. q. 3. Pith. de renunc. n. 33. Paris. l. 12. q. 6. n. 1. & 2. citans Sarnent. hic q. 12. Rebuff. hic gl. 2. n. 2. Hodiedum tamen, hoc est, post Clem. VII. ad hanc usque diem, ob adjectas à dicto Pontifice aliisque ejus Successoribus particulas illas: etiam vigore supplicationis, dum esset sanus, signata, & postea infra 20. dies &c. (quas particulas adjici, seu quam extensionem regula fieri necesse erat, cum contra novam malitiam novo opus sit remedio, ob fraudes nimirum, quæ aliās fieri possent & fiebant, ut huic regulæ rarus esset locus, dum beneficiati adhuc sani procurarent, ut signarentur supplicationes resignationum, quas penes se tenerent, & postea constituti in infirmitate præstarent consensum, & sic eluderetur regula, quia dicerent, se adhuc sanos resignasse. Pith. *cit. n. 33.* Paris. *cit. q. 6. n. 6.*) ex stylo & praxi recepta id non requiritur, sed sufficit eum, qui resignavit, etiam dum esset sanus, infra 20. dies à sua resignatione, seu præstiti consensu per se, vel procuratorem suum decedere morte naturali. Paris. *cit. q. 6. n. 5. & seq. & potissimum n. 25. in fine.* Castrop. de benef. d. 6. p. 5. §. 3. n. 4. Chok. n. 17. & 31. Azor. *cit. q. 3.* Pith. *cit. n. 33.* cum communi. Multo que jam minus requiritur infirmitas eo tempore, quo fit vel expeditur mandatum, vel instrumentum mandati ad resignandum. Chok. *cit. n. 15.* contra Gomef. hic q. 12. Adeoque jam, si hæc doctrina vera, ferē frustraneum est, ad alteram questionis partem respondere, & examinare, num infirmitas, in qua resignavit, vel consensum præbuit resignationi, fuerit levis, an gravis, an podagra, an febris, an vulnus; num facta resignatio in decrepito senio (dum senes, licet non inter infirmos, tamen inter debiles numerantur) nam facta in periculo solum mortis, aliunde, quam ex infirmitate aut senio imminenti, puta tempore prælii, tempestatis, insidiarum, contagionis, itineris ad bellum, vel etiam ad singulare certamen, vel etiam in metu sententię privatiuę, de quo expressè Chok. n. 16. & de quibus omnibus aliās variè disputant, limitant, vel regulam extendunt AA. ut videre est apud Azor. *totā fere q. illa 3.* Id inquam, supervacaneum est; cum etiam si sanus, si juvenis (ut expressè Azor. *loc. cit.* Paris. 23.) extra omne periculum mortis constitutus (ut expressè Chok. n. 17. *in fine.*) resignavit, & quocumque demum casu, sive ex senio, sive ex vulnere, sive alio modo violento (puta in duello, vel in insidiis

occisus) vel casuali (puta casu ex alto decidens submersus, sumpto veneno &c.) moriatur intra 20. dies, locum habeat regula. Chok. *cit. n. 15.* Azor. *cit. q. 3.* Paris. *cit. n. 8.* singula enucleatè examinans.

2. Nihilominus Engels *ad rit. de prob. n. 30.* in contrarium sentit, nimirum, Quod considerando verba & mentem regulæ, videatur debere esse infirmitas tempore resignationis, & quidem talis, ex qua resignans moriatur, aut saltem timeat se moriturum, aliās probabiliter non resignaturus. Adcoque doctrinam Parisi & aliorum ei in hærentium, nisi praxi Curia Romanæ recepta sit (ut etiam esse eam de stylo communi testantur Castrop. Paris. & alii) difficulter cum verbis regulæ consistere posse, utpote quæ dicitur regula de infirmis resignantibus, & in qua dicitur: *si de ipsa infirmitate decesserint.* Et si id, nimirum, ut docent hi AA. quoddam sufficit resignasse etiam extra infirmitatem, & decessisse quomodocumque; intra 20. dies à resignatione, intendissent posteriores Pontifices, nullam in recentiore hac regula mentionem facere debuissent de infirmis resignantibus, & ex ipsa infirmitate decedentibus, sed solum de resignatione & morte infra 20. dies post resignationem contingente. Sed neque in resignationibus beneficiatorum extra timorem mortis constitutorum locum habere rationes regulæ. Verba autem illa regulæ: *vigore supplicationis; dum esset sanus signata;* hanc habere interpretationem ex stylo Curia Romanæ (ubi is, ut dictum aliās, est resignationis modus; ut resignans porrigat supplicationem, quæ si placeat Papæ, signatur, seu subscribitur per eum; *sicut ut petitur;* necdum tamen omnino perfecta est resignatio; sed in super post signatam supplicationem debet resignans in Curia vel Cancellaria, per se aut Procuratorem, iterum in resignationem expressè consentire, & juramentum addere, quod omnia siue fraude acta sint. De quo vide Paris. l. 8. q. 8.) quoddam Papa solum per hoc velit dicere; infirmitatem & lapsum 20. dierum non debere computari à die porrectæ aut signatæ supplicationis, sed à die præstiti consensu. Unde appareat per verba illa à posterioribus Pontificibus regulæ inserta nihil esse de regula circa qualitatem infirmitatis in resignatione requisitam abrogatum; sed tantum declaratum, à quo tempore 20. illi dies numerandi. Ita ferē Engels.

Questio 342. An regula quoque locum habeat in eo, qui infra 20. dies à resignatione defungitur morte civili, puta, quia ducit uxorem, proficitur in religione, consequitur, & incipit pacifice possidere aliud beneficium incompatible &c.

Respondeo negativè. Pith. *ad rit. de renunc. n. 33.* Chok. *ad hanc reg. n. 16.* cum statutum loquens de morte, intelligatur de naturali, nec extendatur ad civilem, juxta gl. & text. in c. susceptum. de rescrip. in 6. Chok. *loc. cit.* Sic etiam, dum quis non resignavit beneficio, sed eo privatus est per sententiam Judicis, & beneficium collatum alteri, moriatur dein infra 20. dies à privatione, locum non habet regula; cum vacatio, quæ fit per privationem, differat à vacatione per resignationem, Pith. *loc. cit.* Paris. n. 30. secus autem est, si privandus ob crimen beneficio resignet, & dein moriatur infra 20. dies, locum enim tunc habebit regula. Chok. *cit. n. 16.* Paris. n. 29. Pith. *loc. cit.* Et fontè de eo dubitari potest, qui postquam resignavit, infra 20. dies crimen committit;